

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat, în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 18 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, declarate de avocatul Veaceslav Cazacu și de inculpatul

Maimescu Vasile Vasile, născut la 05 mai 1993, originar și locuitor al s. Sipoteni, str. Ștefan cel Mare 176, r-nul Călărași, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătoriei Ungheni din 12 noiembrie 2007, în baza art. 186 alin. (2) lit. a), b), c), d), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani;

2) prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 18 iulie 2008, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), 85 Cod penal, la 3 ani închisoare.

Conform deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2008, procesul penal a fost încetat, în baza art. 1 al Legii nr. 188 din 10 iulie 2008 privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008 An al Tineretului;

3) prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 iunie 2012, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

Termenul de examinare,
în instanța de fond: 09.04.2015 – 18.12.2015,
în instanța de apel: 02.02.2016 – 23.02.2016,
în instanța de recurs: 18.04.2016 – 205.07.2016.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 18 decembrie 2015, Maimescu Vasile a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal la 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând cu 01 martie 2015.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Popovschi Iuliana prejudiciul material de 3050 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 01.03.2015, orele 19:00, inculpatul Maimescu Vasile, aflându-se la intersecția străzilor Cetatea Albă cu L. Dumitriu, mun. Chișinău, având intenția sustragerii bunurilor altei persoane cu aplicarea violenței, s-a apropiat de Popovschi Iuliana și a îmbrâncit-o la pământ, după ce în mod deschis i-a sustras din buzunarul scurtei telefonul mobil „LG Google” în valoare de 3000 lei, în care se afla cartela SIM cu nr. 078578324, în valoare de 50 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 3050 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că în acea zi a servit alcool într-un bar cu Sandel și Mihai, apoi s-au certat din cauza banilor și s-au despărțit. Nu cunoaște nimic despre telefonul furat și nici de ce Sandel și Mihai au indicat că el a comis infracțiunea.

Totodată, vina inculpatului este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Popovschi I. a declarat că în stradă a auzit careva pași suspecti din spate, încercând să se întoarcă a fost cuprinsă forțat de către un bărbat. S-a speriat și a strigat ajutor, iar persoana respectivă a coborât-o pe genunchi și i-a scos din buzunarul scurtei telefonul „LG Google”, în valoare de 3000 lei, în care se afla cartela SIM, la prețul de de 50 lei. După, bărbatul menționată a fugit cu telefonul în mână, strigând altor două persoane tot să fugă. Ea a mers acasă, unde i-a povestit despre cele întâmplate soțului Popovschi Victor, care îndată a ieșit afară și a reușit să-l prindă doar pe unul dintre ei, apoi au chemat poliția. Băiatul reținut a spus unde sunt ceilalți doi. L-a recunoscut pe inculpat, deoarece când a atacat-o ea a întors capul și i-a văzut fața.

Martorul Popovschi V. a relatat că după ce a ascultat soția, a ieșit afară și l-a prins pe unul din cei care fugeau. Acesta i-a zis că nu el a furat telefonul, dar va arăta cine. A chemat poliția, care i-a reținut pe toți trei bărbați. Aceștia erau în stare de ebrietate, iar soția l-a recunoscut pe inculpat.

Instanța nu a luat în considerare declarațiile și versiunea inculpatului, că nu a comis infracțiunea imputată și că declarațiile martorilor Botnari Sandel și Cernei Mihail nu sunt adevărate, deoarece probele administrate demonstrează vina inculpatului. Partea vătămată a confirmat cu certitudine că anume inculpatul a agresat-o, neexistând probe că altă persoană din cele trei ar fi comis nemijlocit

fapta. Mai mult, chiar inculpatul a confirmat că a fost cu celelalte două persoane în acea seară.

Din declarațiile părții vătămate Popovschi I. și a martorului Popovschi V., rezultă că inculpatul s-a apropiat de partea vătămată și aplicând forța fizică față de ea, a îmbrâncit-o la pământ, după care în mod deschis i-a sustras din buzunarul drept a scurtei telefonul mobil.

Pe lângă aceasta, potrivit raportului plutonierului Luca O., partea vătămată l-a recunoscut pe inculpat, ca fiind persoana care a doborât-o la pământ și i-a sustras telefonul.

Nefiind posibilă asigurarea prezenței martorilor Botnari Sandel și Cernei Mihail, care nu au un loc permanent de trai, ***procurorul a renunțat la audierea acestora***, în conformitate cu art. 328 Cod de procedură penală.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, antecedentele penale fiind stinse, că circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite, concluzionând că acesta urmează a fi condamnat la închisoare cu executare.

3. Avocatul Alexandru Adam a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că nu a săvârșit infracțiunea imputată.

Apelantul a invocat că acțiunile inculpatului nu întrunesc componența de infracțiune prevăzută de art. 187 alin. (1) Cod penal și nu a fost probat că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată.

Declarațiile lui Popovschi Victor urmează a fi apreciate critic, deoarece el este soțul părții vătămate și are un interes vădit să dea declarații părtinitoare.

Totodată, depozițiile martorilor Cernei Mihai și Botnari Sandel sunt mincinoase și dubioase.

Partea vătămată a dat declarații superficiale, care nu confirmă că anume inculpatul a atacat-o și i-a sustras telefonul mobil.

Declarațiile inculpatului nu au fost combătute prin probele acuzării.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că învinuirea este întemeiată doar pe presupuneri, neexistând probe care ar confirma vinovăția lui.

Partea vătămată a declarat că nu știe în ce era îmbrăcat atacatorul și că l-a recunoscut pe el după adidași. Acuzarea nu a depus nici un efort pentru a stabili în ce erau îmbrăcați Botnari Sandel și Cernei Mihail.

Popovschi Victor a dat depoziții false în instanță precum că nu a aplicat forța fizică în privința lui.

Fapta a fost calificată greșit, necătând că nu a fost săvârșită de el. Nu a fost efectuată nicio expertiză pentru a stabili aplicarea violenței nepericuloase pentru viață.

Nu a fost dată o apreciere sumei de 3050 lei în raport cu veniturile lui Popovschi I. pentru a stabili dacă e considerabil sau nu acest prejudiciu.

La dosar nu există corpuri delictive.

Au fost încălcate prevederile art. 19 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind încălcat dreptul la judecarea cauzei în termen rezonabil, deoarece din vina acuzării cauza a fost reținută în instanță mai mult de 6 luni, iar judecătorul nu a fost imparțial, obiectiv și independent.

La fel, a fost lipsit de dreptul de a audia martorii Botnari Sandel și Cernei Mihail, neavând loc confruntări cu ei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, ambele apeluri au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept a cauzei și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată.

Probele administrate au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității ei, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate este dovedită prin următoarele probe:

declarațiile părții vătămate Popovschi I., care a comunicat că anume inculpatul a agresat-o fizic și i-a sustras din buzunarul scurtei telefonul „LG Google”, în valoare de 3.000 lei, în care se afla cartela SIM, la prețul de 50 lei. Soțul a reușit să-l prindă doar pe unul dintre cei trei, apoi au chemat poliția. L-a recunoscut pe inculpat, deoarece când a atacat-o ea a întors capul și i-a văzut fața;

declarațiile martorului Botnari Sandel, că împreună cu Maimescu Vasile și Cernei Mihail au băut câte o bere, după care s-a îndreptat spre un subsol unde locuiesc. Pe drum inculpatul, fără ai preîntâmpina, a mers înainte, aproximativ cu 10 metri, unde a cuprins o doamnă necunoscută, pe care a doborât-o la pământ. Doamnă a strigat în voce tare, iar inculpatul le-a îndemnat să fugă. Era în stare de ebrietate și a fost ajuns de către un bărbat, care l-a predat colaboratorilor de poliție. În discuția cu colaboratorii de poliție a înțeles că inculpatul a sustras telefonul mobil a doamnei pe care a doborât-o la pământ. A arătat colaboratorilor de poliție unde este subsolul în care locuiesc, acolo fiind reținuți inculpatul și Cernei Mihail. Inculpatul a comunicat că într-adevăr a sustras telefonul doamnei respective;

declarațiile martorului Cernei Mihai, că împreună cu Botnari Sandel și Maimescu Vasile au băut câte o bere, după care s-au îndreptat spre subsolul unde locuiesc. Pe drum, inculpatul, fără ai preîntâmpina, a mers mai înainte aproximativ cu 10 metri, unde a cuprins o doamnă necunoscută și a doborât-o la pământ. Doamnă a strigat, iar inculpatul le-a spus și lor să fugă. Ulterior, a fost reținut de colaboratorii de poliție. Peste un timp a fost reținut și inculpatul, cu care a reușit să discute, și ultimul i-a comunicat că a sustras de la acea doamnă un telefon mobil pe care l-a ascuns.

Declarațiile martorilor Botnari Sandel și Cernei Mihai demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea jafului imputat.

Totodată, potrivit declarațiilor martorului Popovschi V., acasă a venit soția care se afla în stare de șoc, speriată. I-a comunicat că a fost atacată, fiindu-i sustras telefonul mobil. El a ieșit afară și l-a prins pe primul pe care l-a văzut că fuge, care îl ruga să nu-l bată, că nu el a furat telefonul și v-a arăta unde este telefonul. Apoi, a chemat poliția care i-a reținut pe toți trei, iar soția l-a recunoscut pe inculpat.

Argumentul apărării, că nu a fost prezentată nici o probă ce ar confirma aplicarea violenței nepericuloase de către inculpat în privința părții vătămate este în contradicție cu declarațiile părții vătămate și ***a martorilor Botnari Sandel și Cernei Mihai***, care au declarat că partea vătămată a fost doborâtă la pământ de către inculpat, care a apucat-o cu mâinile pe la spate și a doborât-o la pământ, în așa mod aplicând violența fizică nepericuloasă pentru viața și sănătatea părții vătămate, și în acel moment inculpatul i-a sustras în mod deschis telefonul mobil ce-i aparținea.

Potrivit pct. 5 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 23 din 28.06.2004 cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei este considerată cauzarea unei vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății precum și aplicarea intenționată a loviturilor sau altor acțiuni violente care au cauzat numai dureri fizice.

Astfel, este demonstrată cauzarea de către inculpat a violenței nepericuloase pentru viață și sănătatea părții vătămate.

Este nefondat și argumentul inculpatului, că nu a fost dată vreo apreciere sumei de 3050 lei în raport cu veniturile părții vătămate pentru a stabili caracterul considerabil al prejudiciului cauzat, deoarece potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate din 01.03.2015, la momentul comiterii jafului ea nu era angajată în câmpul muncii și nu avea vreo oarecare sursă de venit. Prin urmare, suma de 3050 de lei, incontestabil este considerabilă pentru ea.

Urmează a fi respins și argumentele apărării că organul de urmărire penală nu a apreciat valoarea bunului sustras și nu a dispus efectuarea expertizei psihiatrice în privința părții vătămate, dat fiind că după luarea cunoștinței de materialele cauzei, ultimii nu au avut careva cereri sau demersuri privind mersul urmăririi penale.

Deci, avocatul și inculpatul nu au abordat necesitatea aprecierii valorii bunului sustras și efectuării expertizei psihiatrice în privința părții vătămate, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, ei au pierdut dreptul de a invoca presupusele carențe ale organului de urmărire penală ulterior, prezumându-se că ei au acceptat modul în care s-a desfășurat respectivul proces penal, iar instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nu are temei și suport legal pentru a invoca din oficiu chestiunile abordate.

Mai mult, telefonul sustras n-a putut fi găsit, astfel, este imposibil de efectuat careva expertize merceologice în privința lui. Totodată, învinuirea în inculpatului se bazează nu doar pe declarațiile părții vătămate, ci și pe cumulul de probe administrate.

Este nefondat și argumentul apelantului că nu au fost interogați în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond martorii Botnari Sandel și Cernei Mihai, or aceasta este o metodă aleasă de inculpat în vederea eschivării de la răspunderea penală, iar în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, apelanții nici n-au înaintat un demers de audiere a martorilor sus menționați.

Pe lângă aceasta, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 02.09.2015, inculpatul a declarat că a discutat cu partea vătămată despre o eventuală tranzacție de împăcare cu ea, ceea ce presupune că el era de acord cu recunoașterea necondiționată a vinei, însă aflând despre faptul că, în conformitate cu prevederile art. 109 alin. (1) Cod penal, nu este posibilă împăcarea părților pe art. 187 alin. (2) Cod penal, inculpatul n-a recurs la această poziție.

Inițial, la 02.06.2015, inculpatul a fost de acord cu probele invocate în rechizitoriu, prin înscris autentic a recunoscut necondiționat vina pe deplin și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, însă ulterior a refuzat, solicitând desfășurarea procesului în procedură generală.

Pe parcursul desfășurării procesului penal, inculpatul de facto a recunoscut vina în cele incriminate, fapt confirmat prin declarația sa în scris din 02.06.2015, apoi nu a recunoscut vina.

În astfel de circumstanțe, depozitiile inculpatului în ședința de judecată constituie o versiune de apărare, o încercare de a evita răspunderea penală, deoarece declarațiile lui contravin probelor administrate.

Motivarea sentinței este amplă și temeinică, fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 CEDO.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, ținând cont că infracțiunea comisă este una gravă, sunt lipsă circumstanțele atenuante și agravante, inculpatul a comis de mai multe ori infracțiuni similare, antecedentele penale sunt stinse, inculpatul fiind predispus de a săvârși infracțiuni.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a invocat că sentința de condamnare este bazată exclusiv pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate. Nu s-a stabilit dacă partea vătămată a deținut un telefon mobil de model „LG Google”.

Instanța s-a bazat *pe declarațiile martorilor Botnari și Cernei, la care acuzarea a renunțat*, și respectiv nu pot avea putere juridică. La fel, aceste declarații sunt inadmisibile ca probe și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, dat fiind că nu a avut loc confruntarea cu ei.

Procedura de recunoaștere în ograda părții vătămate nu este prevăzută de lege, iar recunoașterea după adidași este afectată de incertitudine, deoarece nu a fost efectuată conform art. 116 Cod de procedură penală.

Nu a fost dovedită aplicarea violenței nepericuloase față de partea vătămată, care nu a declarat că ar fi suferit careva dureri fizice.

Instanța nu a dat o apreciere circumstanței că ea nu are careva venituri, aflându-se în dependență materială față de soțul ei.

Tranzacția de împăcare a fost discutată fiindu-i frică de soțul părții vătămate, care l-a maltratat, fapt confirmat de raportul de expertiză medico-legală. Pentru a nu avea probleme, a recunoscut o faptă pe care nu a săvârșit-o.

Instanța de apel nu s-a expus asupra încălcării art. 3 CEDO, fiind supus relexelor tratamente și cauzare de dureri fizice de către Popovschi V., chiar în fața colaboratorilor de poliție.

La fel, instanța nu s-a expus asupra încălcării art. 6 CEDO ce ține de încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzei.

Probele nu dovedesc cu certitudine existența faptului infracțiunii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Veaceslav Cazacu, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurentul a invocat că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea imputată, învinuirea este una fictivă, nefondată și bazată pe presupuneri.

Instanța de apel, menținând sentința de condamnare, *s-a bazat pe declarațiile martorilor Cernei Mihai și Botnari Sandel*, ceea ce este inadmisibil, deoarece în instanța de fond partea acuzării a renunțat la audierea acestora, iar conform principiului nemijlocirii administrării probelor, declarațiile acestora nu pot fi apreciate.

Declarațiile martorului Popovschi V., urmează a fi apreciate critic, deoarece sunt bazate pe niște presupuneri. Mai mult, el este soțul părții vătămate și putea să dea declarații părtinitoare.

La fel și declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, iar despre faptul că l-a recunoscut pe inculpat deoarece când a atacat-o ea a întors capul și i-a văzut fața, în acest sens nu este un proces-verbal de prezentare spre recunoaștere la urmărirea penală.

Astfel, în acțiunile inculpatului nu există componenta de infracțiune prevăzută de art. 187 Cod penal, nefiind constatată existența faptei infracțiunii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursurile ordinare sunt fondate în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelurile apărării nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor și a erorilor concrete de drept că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi în asemenea caz cea corectă, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile declarate nu întrunesc condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale inculpatului și avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2** și **4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, exceptând procedura de apreciere de către instanța de apel a declarațiilor ***martorilor Cernei Mihai și Botnari Sandel***, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate, martorului Popovschi V., raportul plutonierului Luca O., toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, instanțele indicând motivele pentru care au respins probele apărării, dovezile administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal (*pct. 2.-5. din decizie*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5.** și **5.1.**, din prezenta decizie, sunt întemeiate preponderent pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Prin urmare, recursurile nominalizate sunt neîntemeiate în aspectul vizat supra.

Totodată, potrivit art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu prevederile prezentului cod.

Conform art. 24 alin. (1), 26 alin. (3), 328 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului, care, în procesul judecării cauzei, poate renunța la unele probe pe care le-au propus.

În corespundere cu art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Aceste prescripții legale și drepturi ale inculpatului nu au fost respectate întocmai de către instanța de apel.

Or, în procesul judecării cauzei în instanța de fond, procurorul a renunțat la proba cu ***martorii Cernei Mihai și Botnari Sandel*** (v.1 f.d. 221, pct. 2. din decizie).

Însă, în pofida acestor împrejurări, instanța de apel, exercitând corect verificarea legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, neîntemeiat a administrat probe noi – declarațiile de la urmărirea penală a ***martorilor Cernei Mihai și Botnari Sandel***, din oficiu și neprezentate instanței de acuzator, probe la care procurorul a renunțat anterior și care nu au fost puse la baza sentinței de condamnare (v.1 f.d. 221, v.2 f.d. 16, pct. 2., 4. din decizie).

Conform art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, dacă, în cursul judecării cauzei, s-au constatat încălcări ale drepturilor inculpatului, instanța examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului drept recompensă pentru aceste încălcări.

Astfel, dat fiind constatate încălcările enunțate, acestea fiind invocate și de către recurenți, se impune soluția reducerii pedepsei aplicate inculpatului drept recompensă pentru încălcările nominalizate (pct. 5. din decizie).

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Prin urmare, în temeiul împrejurărilor enunțate, odată ce în aspectul reiterat instanța de apel a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, se impune admiterea recursurilor declarate în sensul menționat, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de avocatul Veaceslav Cazacu și de inculpatul Maimescu Vasile Vasile, casează parțial sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 18 decembrie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre.

Inculpatului Maimescu Vasile Vasile, declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, a-i stabili pedeapsa, cu aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, hotărârile contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iulie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun